

Nr 265.

Av herr **Moberger**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående meddelande av viss föreskrift i fråga om undervisningen av mindre begåvade barn.

En omständighet, som ganska ofta verkar hämmande på folk- och småskolans undervisning, är förekomsten i dessa skolor av barn, som rätteligen i stället borde undervisas i sinnesslöanstalt. Undertecknad har ej så sällan under sin verksamhet som folkskolinspektör funnit i småskolan barn, som undervisats där i 4 à 5 år utan att dock under denna tid ha inhämtat så mycket kunskaper och färdigheter, som normalt begåvade barn bruka besitta efter 1 à 2 läseterminers undervisning. Det är ju uppenbart, att förekomsten av ett eller flera dylika underbegåvade barn i en skola med upp till 30 barn eller stundom flera måste i hög grad verka hämmande på de övriga lärjungarnas undervisning, då ju lärarinnan, om än med ringa utbyte, måste sysselsätta sig med även dessa elever. Men det är ej nog med, att de normalt begåvade barnens undervisning blir eftersatt för ett eller ett par i intellektuellt avseende undermåliga barns skull, utan hela andan och arbetsglädjen i skolan lider av de sinnesslöa barnens närvaro. Det förstås lätt, att det ej kan verka uppmuntrande eller bereda någon glädje vare sig för lärarinnan eller de normalt begåvade barnen att dag efter dag se dessa efterblivna stackares fåfänga försök att tillägna sig ens undervisningens enklare element. Det gör också ett nedslående intryck att komma in i en skola, där dylika elever finnas. Man känner, att hela den så att säga andliga atmosfär, under vilken skolan arbetar, är tryckande. Med ett ord, hela andan i skolan lider, och arbetsresultatet försämras väsentligt.

Ser man saken från de sinnesslöas synpunkt, blir resultatet likaledes,

plikt vid sinnesslöanstalt för sådana barn, som på grund av bristande begåvning ej lämpligen kunna deltaga i folk- och småskolans undervisning utan böra undervisas vid dylik anstalt eller, om riksdagens medverkan är nödvändig, för riksdagen framlägga de förslag i ämnet, som kunna finnas behövlige.

Stockholm den 2 februari 1918.

E. Moberger.
